



JUNTOLAN LUONNONSUOJELUALUE

– luontotyyppi- ja kasvillisuusselvitys ja hoitosuunnitelma

SISÄLLYS

Johdanto	3
1 Yleiskuvaus	4
2 Aiemmat suunnitelmat ja selvitykset	6
3 Luontotyyppi- ja kasvillisuus selvitys	9
3.1 Selvityksen toteutus	9
3.2 Luonnon yleispiirteet	10
3.3 Lehtipuurinne	14
3.4 Rantaluhta	16
3.5 Länsirinne ja harjanne	18
3.6 Etelärinne	20
3.7 Rinneniitty	22
3.8 Itärinne	24
3.9 Koillisosa	26
4 Kunnostus- ja hoitotoimenpiteet	28
4.1 Hoidon ja kunnostuksen tavoitteet	28
4.2 Poikkeuslupa	28
4.3 Vieraslajien torjunta	28
4.4 Kuusten poisto	28
4.5 Lehtipuuvesakon raivaus	30
4.6 Seuranta	30
5 Suositukset suojelualueen hoitoon	31

Kirjoittajat: Terhi Ajosenpää ja Katri Eriksson

Kuvat: Katri Eriksson ja Terhi Ajosenpää

Kartat: Terhi Ajosenpää, Maanmittauslaitoksen avoimet kartta-aineistot

Taitto: Katri Eriksson

Julkaisija Paimion kaupunki ja Valonia

Julkaisuvuosi: 2021

JOHDANTO

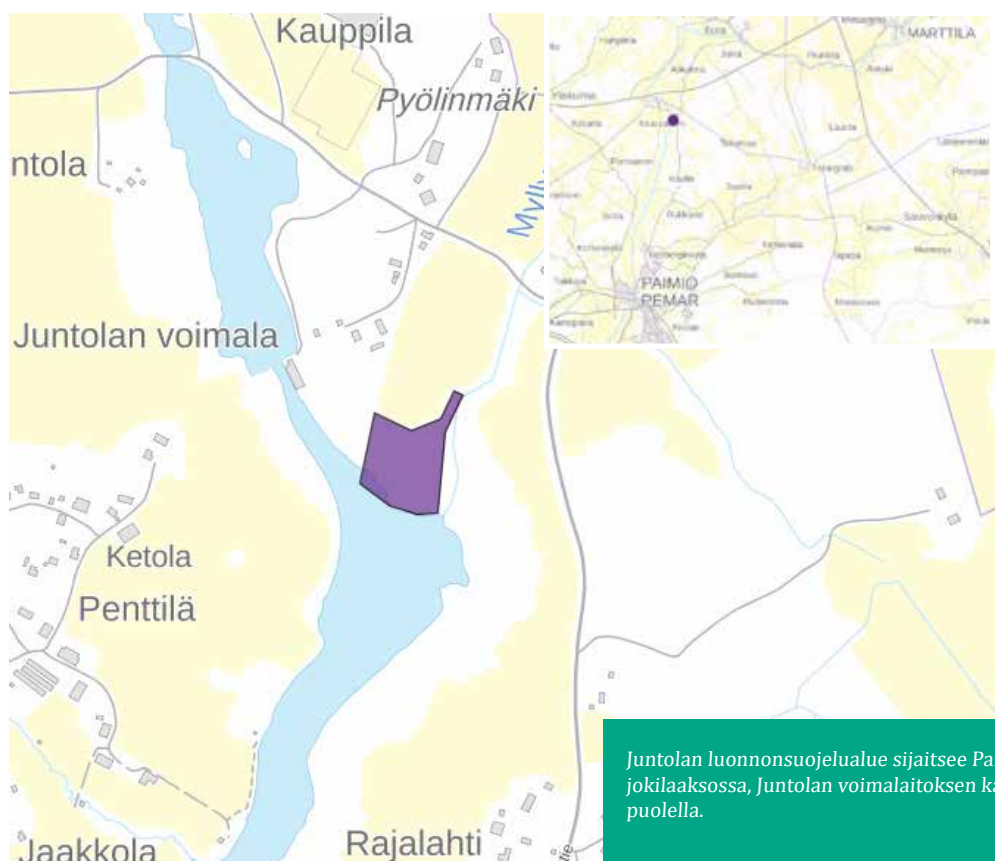
Juntolan luonnonsuojelualue on Paimion kaupungin omistama suojelualue Paimion pohjoisosissa. Alue on valittu mukaan yhdeksi kohdealueeksi Helmikunnat -hankkeeseen, joka on Valonian, Paimion kaupungin ja kuuden muun varsinaissuomalaisen kunnan yhteinen luonnonhoitohanke. Hankkeessa tehdään selvityksiä ja luonnonhoitotoita vuosina 2021 – 2022, ja se on osa ympäristöministeriön rahoittamaa laajaa Helmi-elinympäristöohjelmaa.

Helmikunnat -hankkeen tavoitteena on turvata Juntolan luonnonsuojelualueen luontoarvot ja ekologinen kokonaisuus kohdentamalla alueelle kunnostustoimia.

Tässä raportissa on esitetty Juntolan luonnonsuojelualueen luontotyyppi- ja kasvillisuusselvitys sekä hoitosuunnitelman päivitys, jonka mukaisesti kunnostus- ja hoitotyöt voidaan alueella aloittaa. Luonnontieteellisten perusteiden lisäksi suunnitelmassa on pyritty huomioimaan myös toimenpiteiden toteutettavuus ja käytössä olevat resurssit pitkällä aikavälillä.

Suunnitelman ovat laatineet Länsi-Suomen maa- ja kotitalousnaisten MKN Maisemapalvelut. Työtä on ohjannut Valonian ja Paimion kaupungin asiantuntijoiden työryhmä.

22.11.2021 Terhi Ajosenpää



Juntolan luonnonsuojelualue sijaitsee Paimion-jokilaaksossa, Juntolan voimalaitoksen kaakkoispuolella.

1 YLEISKUVAUS

Juntolan luonnonsuojelualue sijaitsee Paimion pohjoisosissa Paimionjoen itärannalla. Suojelualue on perustettu vuonna 1961. Virallinen nimi on Jokipuiston puronvarsilehdon luonnonsuojelualue tilan nimen mukaan, mutta Juntolan luonnonsuojelualue on käytössä vakiintunut nimi. Alue on tullut Paimion silloisen kunnan omistukseen vuonna 1959. Kunta on hakenut alueelle suojelua, ja se on toteutettu yksityismaan suojelualueena. Alue on edelleen Paimion kaupungin omistuksessa. Rauhoitusmääräykset ovat vuodelta 1961 ja niitä on päivitetty vuonna 1987. Rauhoitusmääräyksissä todetaan, että alueen hoitaminen on sallittua hyväksytyn hoitosuunnitelman mukaan ja touko-kesäkuussa liikkuminen alueella on sallittu vain poluilla.

Juntola kuuluu Paimionjokilaakson Natura2000 -alueeseen (FI0200103), joka on suojeltu luontodirektiivin mukaisena SAC-alueena. Alue on Paimionjokilaakson valtakunnallisesti arvokasta maisema-alueita, joka on Suomen vanhimpia kulttuurimaisemia ja edustava esimerkki Lounaisen viljelyseudun jokilaaksomaisemista kartanoineen ja ryhmäkylineen. Juntolan luonnonsuojelualueella sijaitsee Juntolan niitty, joka on 1990-luvulla tehdyssä perinnemaisemainventoinnissa arvioitu maakunnallisesti arvokkaaksi perinnemaisemaksi (Lehtomaa 2000).

Suojelualueen pinta-ala on 1,26 hehtaaria. Alue rajautuu etelässä Paimionjokeen, pohjoisessa peltoon, lännessä luonnontilaiseen lehtometsään ja idässä Myllyojan puronlaaksoon. Uomaltaan melko luonnontilainen Myllyoja ei sisälly suojelualueeseen lukuun ottamatta pientä uoman osuutta suojelualueen koillisosassa.

Alueen maapohja on rehevää ja runsasravinteista. Maaperä on entisen merenpohjaan kerrostunutta savikkoa, jota joki- ja purouoma on aikojen kuluessa muovannut. Suojelualueen kohdalla maaperässä lienee myös savensekaista moreenia. Kalliopaljastumia tai kivisyyttä ei esiinny. Keskellä

aluetta on harjanne, jonka länsipuolella on pääosin loivahkoa lounaaseen laskevaa rinnettä. Etelärinne on hyvin jyrkkä ja se kohoaa n. 15 metriä vedenpinnasta. Myös Myllyojaan laskeva itärinne on paikoitellen jyrkkä ja rinteessä on yhdessä kohtaa pienialainen maanvyörymä.

Maapohjan rehevyys, topografian vaihtelevuus ja 1950-luvulle asti jatkunut laidunnus on vaikuttanut lajistoon niin, että alueella on parhaimmillaan esiintynyt runsas ja monipuolinen lehto- ja perinnebiotooppien mosaiikki. Koko Paimionjoen alueella laidunnuksen on arvioitu alkaneen heti, kun jokitörmät ovat paljastuneet veden alta eikä metsäisiä vaiheita todennäköisesti ole ollut ennen kuin nykyaikana laidunnuksen päätyttyä. Suojelualueen tilaan on todennäköisesti myös vaikuttanut Myllyojassa 1800-luvun alkupuolella sijainnut mylly, jolle on voinut olla kulkua myös suojelualueen puolelta.

Laidunnuksen päätyminen on aiheuttanut alueen umpeenkasvua ja metsittymistä. Valoisuuden ja paahteisuuden väheneminen on heikentänyt niittylajiston monipuolisuutta, osa lajeista on hävinnyt kokonaan alueelta ja jäljellä oleva lajisto sinnittelee pienialaisilla avoimilla niittylaikuilla. Lisäksi kuusettumisen aiheuttama voimakas varjostus ja happamoittava karike heikentävät myös lehtolajiston elinoloja. Alueella on tehty pienimuotoisia hoitotoimia, kuten haapojen kulaamista, mutta niiden vaikutus on jäänyt melko vähäiseksi tai jopa haitalliseksi, kun järeän haavan kehittyminen on estynyt ja jatkohoidon puute on synnyttänyt avoimeksi tarkoitetuille alueille tiheää vesakkoa. Lisäksi rantalajistoon on vaikuttanut joen luontaisen tulvadynamiikan muuttuminen patojen rakentamisen jälkeen.



Laidunnuksen jäljiltä alueelta löytyy vielä vanhaa piikkilankaa alueen länsirajalta.



Umpeenkasvu ja valon määrän väheneminen on heikentänyt perinnebiotoopin lajistoa. Laidunnuksen jäljiltä alueella on joitakin suurilatvuisia vanhoja lehtipuita. Kuva harjanteen päältä kohti rinnenriittä.

2 AIEMMAT SUUNNITELMAT JA SELVITYKSET

Juntolan suojelualueelle on tehty selvityksiä ja suunnitelmia 1960 luvulta alkaen seuraavasti:

Lehmushovi, Aaro. Kasvistollinen tutkimus Juntolan luonnonsuojelualueesta (cl-työ), 1962. Paimion Juntolan luonnonsuojelualue (lyhennelmä cl-työstä). 1963.

Inventoinnissa havaittiin 210 kasvilajia ja noin 70 sienilajia. Avoimia rinneniittyjä rajattiin kuudelle eri osa-alueelle. Puusto muulla alueella oli harvahkoa. Alueen kokoon nähden kasvilajien määrä oli huomattava ja erityisenä arvona selvityksessä todetaan lehto- ja ketolajiston runsaus.

Vilkki, Juha ja Rautiainen, V-P. Lehtojen suojelualueohjelman inventointilomake. 1980.

Luokitusarvo todettiin korkeaksi. Luonnehdinta: monilajinen, hieno rinnelehto, eteläosassa kuiva rinne.

Kytöviita, Minna-Maarit. Alueen kasvistollinen kuvaus ja vertailu aikaisempiin tietoihin. Turun yliopisto, biologian laitos. 1985.

Inventoinnissa havaittiin 225 kasvilajia. Umpeenkasvun ja varjostuksen lisääntymisen myötä rinneniitty- ja ketolajiston määrät olivat vähenty-

neet ja osa ketolajeista hävinnyt alueelta.

Lehmushovi, Aaro. Seurantatutkimus. 1985.

Seurantatutkimuksessa todettiin, että alueen metsittyminen oli edennyt huomattavasti. Ketoalueet olivat kasvamassa umpeen, katajat vähentyneet voimakkaasti ja arvokkaat ketolajit olivat häviämässä. Lisäksi tutkimuksessa todettiin, että Myllyojan uoma on siirtynyt.

Lehmushovi, Aaro. Juntolan luonnonsuojelualueen hoitosuunnitelma. 1986.

Suunnitelmassa esitettiin hoitotoimenpiteinä pääasiassa raivauksia, mutta myös ketoalueiden niittoa ja mahdollista laidunnusta. Hoitotoimilla pyrittiin säilyttämään alueen arvokas kasvilajisto ja luonnontila sellaisena kuin ne olivat rauhoittamisen yhteydessä 1960-luvun alussa. Turun ja Porin lääninhallitus hyväksyi 1990-luvun alussa Juntolan luonnonsuojelualueen hoitosuunnitelman alueen hakamaisen luonteen säilyttämiseksi. Suunnitelmassa suojelualue jaettiin neljään osaan, joille kaikille osille esitettiin kuusien ja haapojen raivausta sekä laidunnusta.



Näkymää Paimionjoelle rinneniityn ala-
osasta.

Lehtomaa, Leena. Varsinais-Suomen perinnemaisemat. Lounais-Suomen ympäristökeskus. 2000.

Inventoinnissa Juntolan niitty on todettu maakunnallisesti arvokkaaksi perinnemaisemaksi ja sen kooksi on merkitty 0,2 ha.

Perkonoja M. ja Salmi P. Paimionjokilaakson Natura 2000 -alueen hoito- ja käyttösuunnitelma. Varsinais-Suomen ELY-keskus. Raportteja 30/2014.

Juntolan alueella tavataan Natura-luontotyypeistä Lehdot (9050) ja Runsaslajiset kuivat ja tuoreet niityt (6270). Käyttö- ja hoitosuunnitelmassa on esitetty seuraavat Juntolaa koskevat hoitoehdotukset:

”Ehdotettu hoito: Puuston raivausta pieni-ruohoiselta niityltä ja lehdestä. Niittykuvio ei tule säilymään Natura-luontotyyppinä pelkällä puuston raivaukselle. Pienruohoisuuden säilyttämiseksi kuviota tulisi myös niittää, mutta tämä on hyvin hankalaa rinteen jyrkkyyden vuoksi. Myös puuston poisto kuviolta voi rehevöittää niittyä ja muuttaa sen kasvillisuutta, jonka vuoksi raivausta tulisi tehdä vaihteittain.

Niitykasvillisuudella voidaan lisätä elintilaa laajentamalla puuston raivausta (kuusi) ja haavan kaulausta myös lehdon metsittyvälle länsilounaisrinteelle. Myös muualla lehdon kuviolla on puuston kevyt raivaus mahdollista, mutta raivauksissa on säästettävä liito-oravalle sopivat järeät haavat ja kolopuut. Myös kuusien raivauksissa tulee säästää

mahdolliset oravan risupesäpuut, joita liito-orava voi käyttää pesänään tai levähdyspaikkanaan sekä osa kuusista, jotka antavat liito-oravalle suojaa pedoilta. Raivauksia tehtäessä on jätettävä myös liito-oravalle kulkuyhteys metsiköstä toiseen.

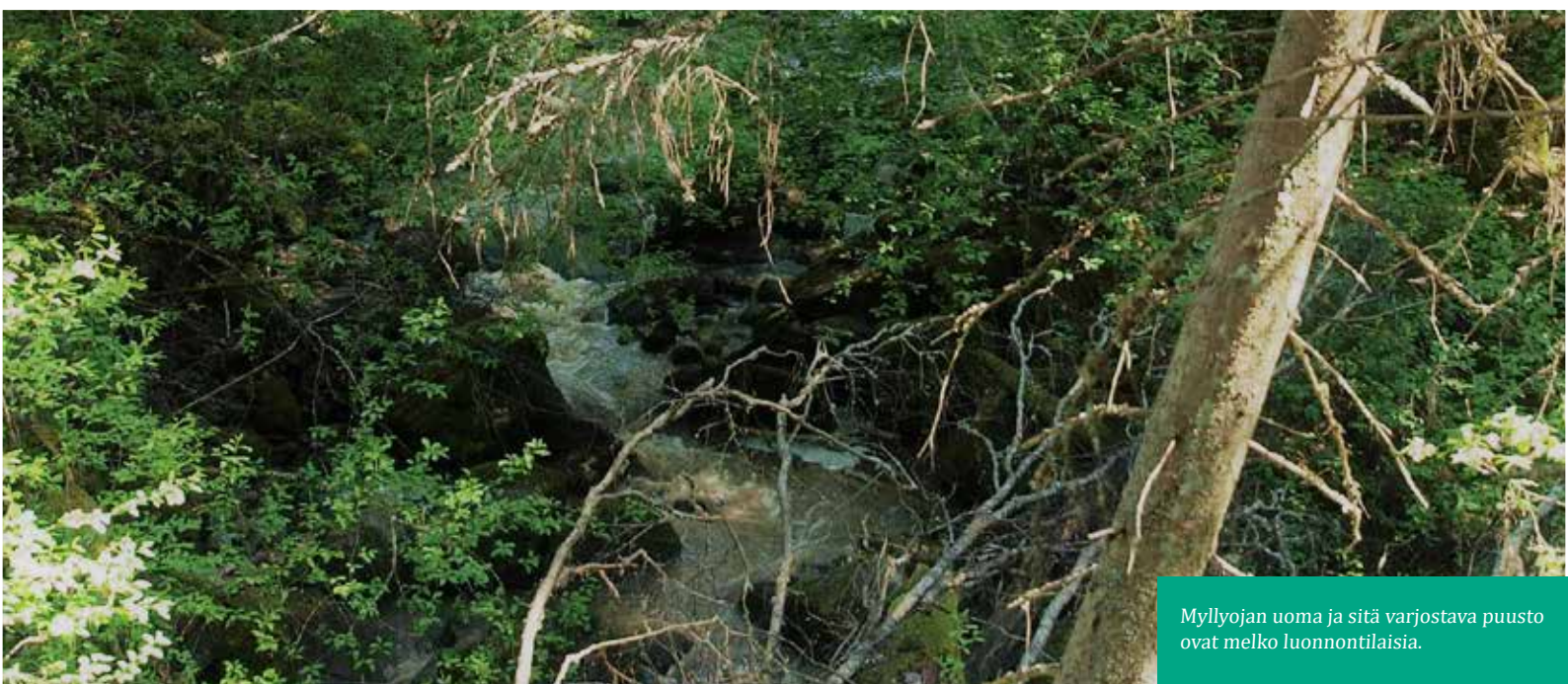
Sekä raivaus että niitto vaativat poikkeuslupan hakua luonnonsuojelualueen rahoitusmääräyksistä Varsinais-Suomen ELY-keskukselta. Poikkeuslupa voidaan myöntää useammalle vuodelle kerrallaan.”

Korvenpää, Turkka/Envibio Oy. Juntolan liito-oravaselvitys. 2021.

Liito-oravaselvitys tehtiin toukokuun 2021 lopulla. Liito-oravia ei tuolloin löydetty, mutta todettiin, että metsä olisi niille hyvin sopivaa.

Korvenpää, Turkku/Envibio Oy. Juntolan sammelselvitys. 2021.

Harvinaisia sammalia selvitettiin alueelta lokakuussa 2021. Alueelta on aiempi, 100 metrin tarkkuudella oleva tieto viita- ja tulvasammalista. Näitä ei alueelta löydetty eikä suojelualueella myöskään ollut kummallekaan lajille sopivia kasvupaikkoja. Molemmat lajit kasvavat aivan vesirajassa kasvavien puiden ja pensaiden tyvillä, joihin on kertynyt tulvavesien mukanaan tuomaa sedimenttiä. Savisesta rantatörmästä löydettiin yksi hyvin pieni siipisammal, mutta tämän raportin julkaisuhetkellä ei ollut tiedossa, että onko kyseessä vaarantunut tulvasiipisammal vai elinvoimainen savikkosiipisammal.



Myllyojan uoma ja sitä varjostava puusto ovat melko luonnontilaisia.



Maastoon jalkaututtiin kaksi kertaa havainnoimaan alueen kasvillisuutta ja yleispiirteitä.

3

LUONTOTYYPPI- JA KASVILLISUUS-SELVITYS

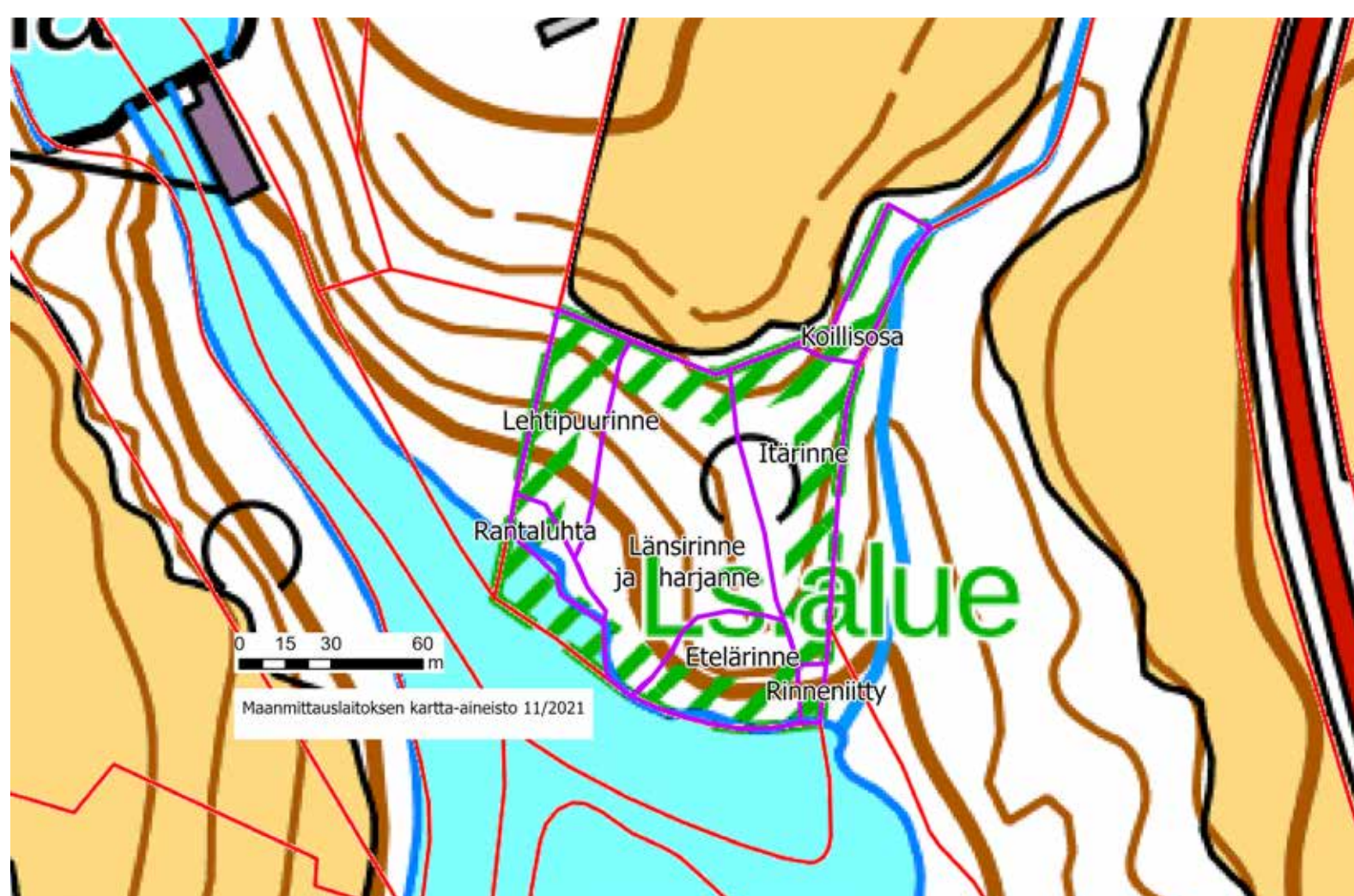
3.1 SELVITYKSEN TOTEUTUS

Luontotyyppi- ja kasvillisuusselvityksen tavoitteena ei ollut tehdä kattavaa lajistonselvitystä, vaan tarkoituksena oli inventoida alueen luontotyyppit ja rakennepiirteet sekä keskeinen kasvilajisto. Maastokäynneillä kerättiin tietoa puustosta ja sen rakenteesta, pensastosta, kenttäkerroksen kasvillisuuden yleispiirteistä sekä huomionarvoisista lajeista.

Juntolan alueelle tehtiin kaksi maastokäyntiä, toukokuussa ja kesäkesällä 2021, jolloin voitiin nähdä alue sekä kevätasussa että kasvukauden myöhemmässä vaiheessa. Tietojen pohjalta tehtiin kuviorajaukset kartoille ja laadittiin näille kuvaukset. Kuviokohtainen hoitosuositus kirjattiin

myös lyhyesti kuvaukseen. Kuvioita on yhteensä seitsemän ja kuvaukset on esitelty luonnon yleispiirteiden kuvausten jälkeen. Toimenpiteet -luvussa esitellään hoidon tavoitteet ja menetelmät yksityiskohtaisemmin.

Maastotyön toteuttivat maisema- ja ympäristöasiantuntija Terhi Ajosenpää ja maiseman- ja luonnonhoidon asiantuntija Katri Eriksson Länsi-Suomen maa- ja kotitalousnaista. Ensimmäisellä maastokäynnillä oli mukana myös vesiasiantuntija Janne Tolonen Valoniasta.



3.2 LUONNON YLEISPIIRTEET

Ennen luonnonsuojelualueen perustamista alue oli kokonaan laidunnuksen piirissä 1950-luvun lopulle asti. Vanhoista ilmakuvista voi tarkastella alueen muuttumista laidunnuksen päättymisen jälkeen. Osa alueesta on ollut kokonaan avointa niittyä, osalla aluetta on ollut väljäpuustoista hakamaata. 60 vuodessa umpeenkasvu on ollut voimakasta. Avointa niittyä tavataan nykyään ainoastaan etelärinteiden jyrkimmässä ja paahteisimmassa rinteessä, jossa avoimuutta ylläpitää myös peurojen laidunnus. Lisäksi etelärinteiden keskiosassa on säilynyt avoimuutta vaativaa lajistoa noin 10 vuotta sitten tehdyn kunnostustyön jäljiltä.

Umpeenkasvusta huolimatta kuivan ja tuoreen niityn sekä kuivan lehdon lajisto on alueen eteläosan pienialaisissa valoisissa laikuissa yllättävän monipuolista. Huomionarvoisia lajeja on runsaasti: aholeinikki, hakarasara, nurmilaukka, keltamata, kevätesikko, häränsilmä, maarianverijuuri, rantahirvenjuuri, mäkikaura, lehtorvokki, sikoangervo, ahdekaunokki, kevätesikko, pölkkyruoho, syylälinnunherne ja sinivuokko.

Valtaosa alueesta on kuusivaltaista lehtoa, jossa sekapuuna kasvaa monilajista lehtipuustoa, kuten koivua, haapaa, raitaa, tuomea, harmaaleppää, pihlajaa ja vaahteraa. Tammen taimia tavataan siellä täällä. Katajaa ja mäntyä on vain vähän. Etelärinteellä on lisäksi muutamia puutarhasta peräisin olevia nuorehkoja jalavia ja jalavan taimia.

Arvokkaiden rakennepiirteiden kannalta lehtipuusto on kuitenkin vielä melko nuorta ja pienikokoista. Erityisesti järeää haapaa on alueella sen rehevyyteen nähden vähän. Haapaa lienee poistettu 1980-luvulla tehdyn hoitosuunnitelman mukaan, sillä tuolloin selvityksissä todetaan haavan vesakon vallanneen laajojakin alueita. Haapaa on myös kaulattu noin 10 vuotta sitten etelärinteellä tehdyissä raivauksissa.

Puusto on monikerroksellista ja järeitäkin kuusia esiintyy, mutta kuusialikasvos ja välikerroksen kuuset kasvavat paikoin tiheästi ja varjostavat kenttäkerrosta voimakkaasti. Lahopuustoa on ehtinyt syntyä vielä melko vähän, mutta tuulenkaadoista on muodostunut joitakin järeitä lehtimaapuita ja etelärinteellä on haapojen kaulaamisen jäljiltä keskikokoista pystylahopuuta.

Tuoreen lehdon lajisto on valoisemmissa kohdissa monipuolista ja sitä on paikoin runsaasti, kuten mustakonnanmarjaa, vuokkoja, pystykirunkannusta, jänönsalaattia, mukulaleinikkiä, puna-ailakkia ja syylälinnunhernettä. Lehtopen-saista tavataan runsaimmin taikinanmarjaa ja lehtokuusamaa. Pähkinänpensasta on vain muutama keskikokoinen yksilö sekä pieniä taimia.

Kulttuurivaikutus näkyy alueella esiintyvissä vieraslajeina eli isotuomipihlajana ja terttuseljana. Lisäksi peltojen reunojen lähellä on runsaana vuo-henputkea. Tuomi on vallannut paikoin kokonaan avoimet alueet ja muodostaa lähes läpipääsemättömiä ryteikköjä.

Linnustosta havaittiin maastokäyntien yhteydessä Paimionjoen rannassa lentävä kuningas-kalastaja, haavan kolossa pesivä harmaatikka, mustapääkerttu, puukiipijä, käpytikka ja tilitatti. Toukokuussa 2021 tehdyssä liito-oravaselvityksessä (Korvenpää) lajia ei havaittu, mutta selvityksessä todettiin, että rakennepiirteiltään alue olisi liito-oravalle hyvin sopivaa.



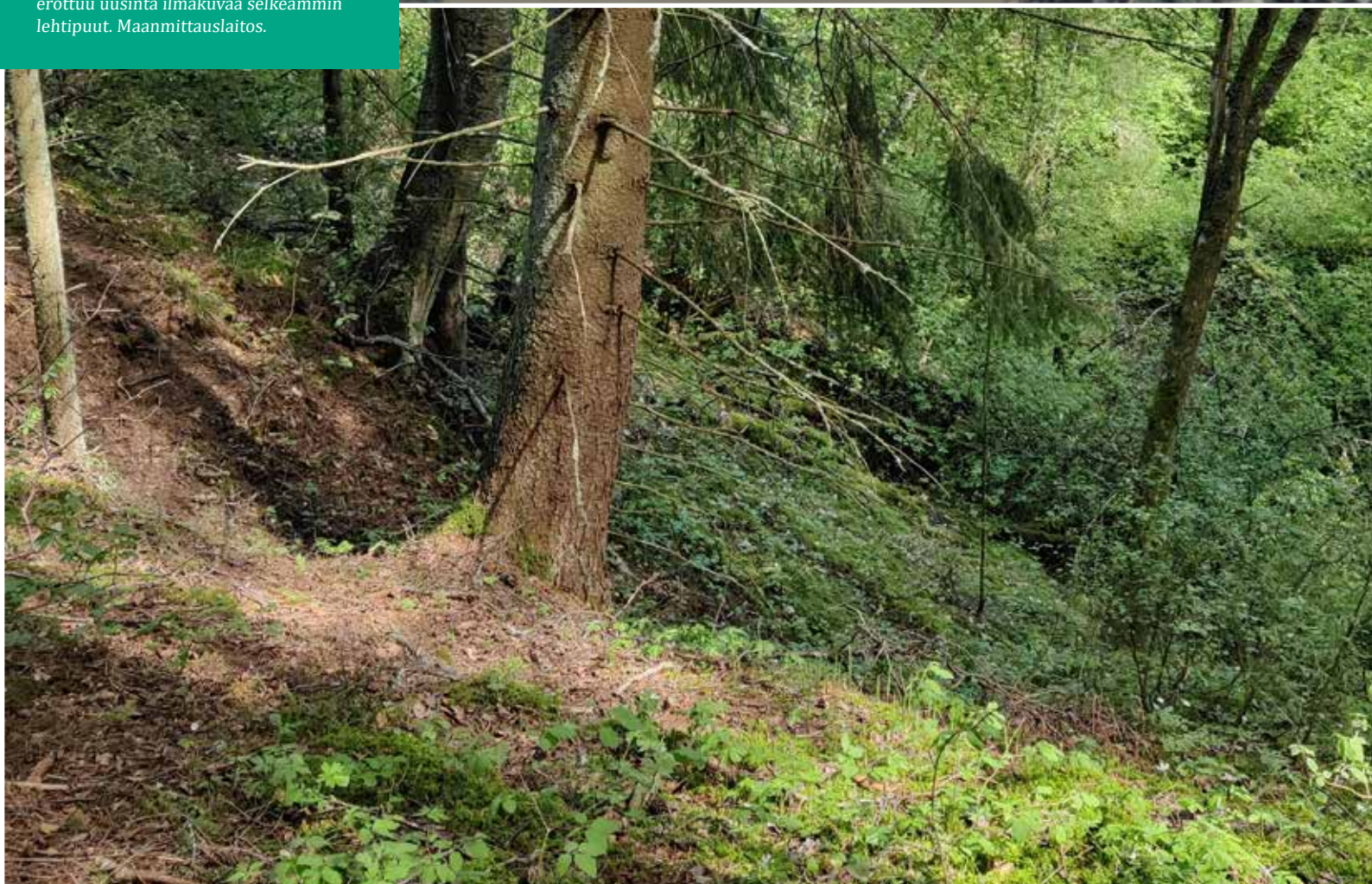


Ilmakuvat vuodelta 1999 ja 2017.
Maanmittauslaitos.





Kuviojako vuoden 2012 ilmakuvalla, josta erottuu uusinta ilmakuva selkeämmin lehtipuut. Maanmittauslaitos.



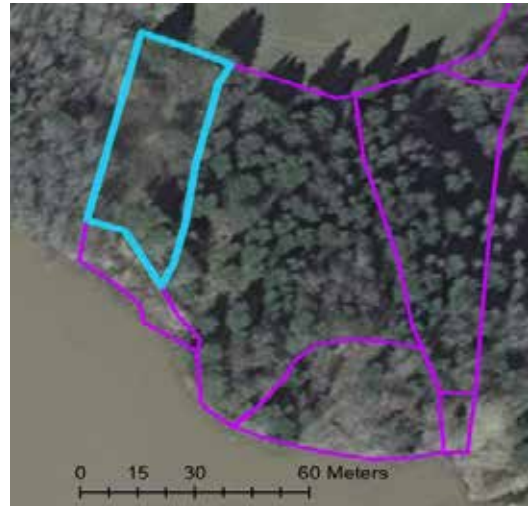
3.3 LEHTIPUURINNE, 0,16 HA

Suojelualueen länsiosassa on etelä-lounaaseen jyrkähkösti viettävää lehtorinnettä. Alue on ollut vuoden 1959 ilmakuvassa vielä täysin puuton.

Puusto on tiheää ja monikerroksellista lehtipuustoa. Ylärinteessä on ryteikköistä tuomikasvustoa, jonka seassa kasvaa vaahteraa. Kookkaampia koivuja, haapoja ja kuusia kasvaa yksittäin. Lisäksi kuusta kasvaa kuviolla muutamia alus- ja välipuukokoisina. Lahopuuta on alkanut syntyä tuulentaatohaavoista ja tuomista. Toukokuun maastokäynnillä havaittiin harmaatikan pesä haavan kolossa alueen rajalla.

Kasvillisuus on tuoreen lehdon lajistoa, alarinteellä on myös kostean lehdon lajistoa. Kuvion yläosassa pellon reunassa kasvaa yhtenäisenä mattona vuohenputkea. Rinteen yläosassa tuomi ja vaahtera varjostavat voimakkaasti kenttä- ja pohjakerrosta, ja siksi se on paikoin kasvitonta. Pohjavesivaikutusta on kuvion eteläosassa, jossa on muusta kasvillisuudesta poikkeavaa lajistoa mm. huopaohdaketta, mesiangervoa ja metsäkortetta. Jäänteinä avoimesta niitystä tavattiin mäkikauraa.

Huomionarvoista lehtolajistoa ovat mm. mustakannonmarja, mukulaleinikki, huopaohdake ja jänönsalaatti. Lehtopensaista kuviolla kasvaa pähkinäpensasta pieninä taimina, lehtokuusamaa, punaherukkaa ja taikinanmarjaa.



Vieraslajeista tavattiin tervtuseljaa muutamia yksilöitä.

Hoitosuositus

Tervtuselja poistetaan. Kuvion annetaan muuten kehittyä luonnontilassa. Erityistä arvoa kuviolla on lehtipuuvaltaisuus ja lehtilahopuuston kertyminen. Kuusettuminen ei uhkaa kuviota lähiaikoina.

Kuvion yläosa on tiheää tuomikasvustoa.



LEHTIPUURINTEEN KASVILLISUUS

Kasvillisuus	Puut ja pensaat
Huopa-ohdake	Haapa
Jänönsalaatti	Rauduskoivu
Kevätleinikki	Kuusi
Mesiangervo	Lehtokuusama
Metsäkorte	Punaherukka
Metsäorvokki	Pähkinäpensas
Mäkikaura	Taikinanmarja
Mukulaleinikki	Terttuselja
Mustakonnanmarja	Tuomi
Ojakellukka	Vaahtera
Valkovuokko	
Vuohenputki	

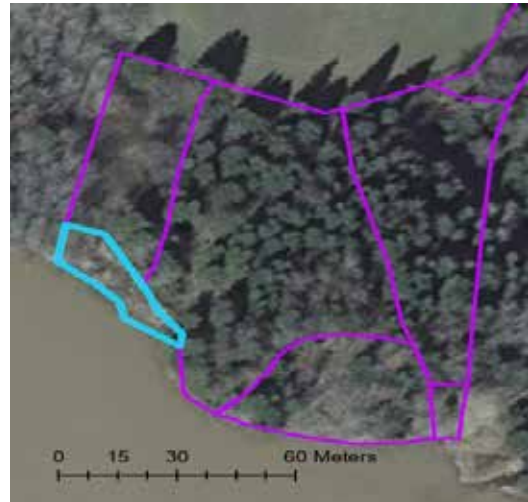
Kuviolla kasvaa mukulaleinikkiä. Kuvion alaosassa on pohjavesivaikutusta, jossa kasvaa mm. huopaohdaketta.



3.4 RANTALUHTA, 0,04 HA

Alueen lounaiskulmassa rantaviivan lähellä on monilajinen rantaluhta. Jokiveden tulvavaikutuksen lisäksi luhdassa on pohjavesivaikutusta, josta kertovat mm. poimulehväsammal ja isokastesammal. Jokialueen ja luhdan välissä rantaviivassa on osittain kapea maakannas. Luhta rajautuu kova-pohjaiseen tuoreeseen lehtoon suojelualueen rajalla, jossa on vielä näkyvissä vanhaa piikkilankaa aiemmasta laidunnuksesta.

Luhdan reunoilla kasvaa monikerroksellisesti puustoa ja pensastoa: pajuja, tuomea, raitaa, pihlajaa, harmaaleppää, haapaa ja kuusta. Lahopuuta on muodostunut rannalta luhdan päälle kaatuneista muutamista kuusista ja haavoista.



Hoitosuositus

Ei hoitotarpeita, annetaan kehittyä luonnon-tilassa.

Näkymää luhdan yli Juntolan patoaltaalle heinäkuussa.



RANTALUHDAN KASVILLISUUS

Kasvillisuus	Puut ja pensaat
Huopaohdake	Haapa
Järvikorte	Harmaaleppä
Järviruoko	Pajuja
Karhunputki	Pihlaja
Keltakurjenmiekka	Raita
Kevätlinnunsilmä	Tuomi
Kielo	
Korpikaisla	
Lehtonurmikka	
Lehtovirmajuuri	
Luhlalitukka	
Mesiangervo	
Metsäkorte	
Nokkonen	
Ojakellukka	
Ojakärsämä	
Osmankäämi	
Punakoiso	
Ranta-alpi	
Rantakukka	
Rantamatar	
Rentukka	
Ruokohelpi	

Kuviolla kasvaa mm. kevätlinnunsilmää, rentukkaa, keltakurjenmiekkaa ja mesiangervoa.



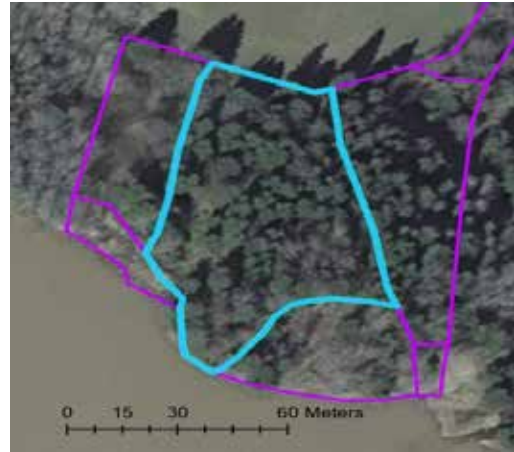
3.5 LÄNSIRINNE JA HARJANNE, 0,48 HA

Länteen ja lounaaseen viettävä loiva rinne, johon sisältyy myös tasainen harjanteen lakiosa. Kuvio on tuoretta, runsasravinteista lehtoa. Merkkejä aiemmasta laidunkäytöstä on enää vähän jäljellä, mutta avoimissa laikuissa tavataan vielä joitakin niittykasveja.

Puusto on monikerroksellista, paikoin tiheää, ja kuusivaltaista. Valtapuustossa on erikokoisten kuusten lisäksi mäntyä. Kookkaita lehtipuita on vähän, kuvion eteläosassa on kookkaiden koivujen ryhmä, mutta haapaa on niukasti. Välipuustossa on kuusta, koivua, vaahteraa, tuomea ja pihlajaa. Alikasvoksessa on lehtokuusamaa, taikinanmarjaa, tuomea, pihlajaa sekä muutamia alikasvoskuusten ryhmiä. Kuvion lounaisosasta tavattiin yksi kookkaampi pähkinäpensas, muut yksilöt olivat pieniä taimia.

Lahopuustossa on pystyyn kuolleita kuusia, pienikokoista maapuuta sekä joitakin koivupötkelöitä.

Kasvillisuus on paikoin niukkaa kuusten aiheuttamasta varjostuksesta johtuen. Valoisissa laikuissa kenttä- ja pensaskerros on runsasta. Lehtolajistoa ovat mm. jänönsalaatti, vuokot, kiurunkannus ja mustakonnanmarja. Lehtosammalista tavattiin metsäliekosammalta. Aiemmasta niittykasvillisuudesta on vielä jäljellä joitakin lajeja, kuten aholeinikki, ahomansikka



ja kurjenkello.

Vieraslajeista tavattiin muutamia yksilöitä tertsuseljaa ja tuomipihlajaa.

Hoitosuositus

Vieraslajit poistetaan.

Alikasvoksen ja välikerroksen (läpimitta alle 20 cm) kuusia poistetaan valoisuuden lisäämiseksi, lehtipuuosuuden kasvattamiseksi ja lehtipuiden järeyttämiseksi sekä karikkeen happaman vaikutuksen vähentämiseksi. Olemassa olevia aukkoja vahvistetaan ja näiden vierestä poistetaan joitakin isompia kuusia. Oksamassa pyritään keräämään kasoihin, rungot jätetään maapuiksi. Isompia kuusia voidaan myös kaulata, jolloin ne kuivuvat vähitellen.



Kuusi hallitsee länsirinteen puustossa, näkymä etelän suuntaan.

LÄNSIRINTEEN JA HARJANTEEN KASVILLISUUS

Kasvillisuus	Puut ja pensaat
Aholeinikki	Haapa
Ahomansikka	Harmaaleppä
Jänönsalaatti	Kuusi
Keltavuokko	Lehtokuusama
Kevätleinikki	Mänty
Keltamo	Pihlaja
Kielo	Pähkinäpensas
Kiurunkannus	Rauduskoivu
Koiranputki	Ruusun taimia
Kurjenkello	Taikinanmarja
Kyläkellukka	Tuomi
Lehtonurmikka	Vaahtera
Metsäalvejuuri	
Metsäkastikka	
Metsäkurjenpolvi	
Mustakonnanmarja	
Mustikka	
Nuokkuhelmikkä	
Puna-ailakki	
Sinivuokko	
Sormisara	
Syylälinnunherne	
Valkovuokko	

Kuviolla kasvaa mm. pystykiurunkannusta, valkovuokkoa ja mustakonnanmarjaa. Harjanteen päällä kulkee polku kohti etelärinnettä.



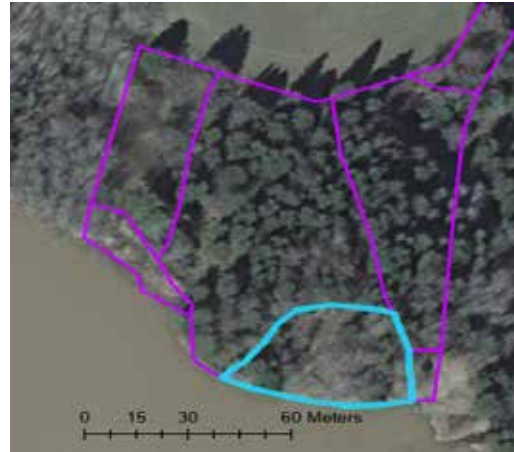
3.6 ETELÄRINNE, 0,15 HA

Etelään avautuvassa jyrkässä rinteessä on lehtipuuvaltainen, valoisa rinnelehto. Rinne on yläosasta hieman loivempi kuin alaosasta, jossa se putoaa jyrkästi veteen. Alue on aiemmin ollut niittyä, joka on alkanut metsittymään haavalle ja muulle lehtipuustolle. Avoimuutta on yritetty palauttaa n. 10 vuotta sitten tehdyllä haavan kaulauksella Maaseutuopisto Livian ympäristönhoitajaopiskelijoiden työnä.

Kuvion keskellä on nuorta lehtipuustoa, mm. pihlajaa, haapaa ja tuomea tiheästi kasvava valoisa aukko, jossa on runsaasti keskikokoista pystyyn kuollutta ja maahan kaatunutta haapaa. Ympäristä kasvaa vanhempaa kuusta, haapaa, koivua ja mäntyä. Rinteen yläosassa on muutamia vanhoja mutkarunkoisia koivuja. Alikasvoskuusta kasvaa kuviolla paikoitellen. Pensaskerroksessa on kuusamaa, taikinanmarjaa, ruusua, pähkinäpensasta ja tuomea.

Kasvillisuudessa on tuoreen ja kuivan runsasravinteiden lehdon sekä tuoreen niityn lajistoa. Huomionarvoista lajistoa ovat mm. nurmilaukka, häränsilmä, lehto-orvokki, keltamatara, rantahirvenjuuri, sikoangervo ja mustakonnanmarja.

Vieraslajeista tavattiin pienikokoista isotuomipihlajaa.



Hoitosuositus

Vieraslajit poistetaan.

Estetään kuusettuminen poistamalla alikasvoskuusia. Alarinteestä kaulataan muutamat isot kuuset varjostuksen vähentämiseksi. Ylärinteessä raivataan lehtipuuvesakkoa kuivan lehdon ja niittylajiston vaatiman avoimuuden ylläpitämiseksi.

Pystyynkaulatut haavat ovat muodostaneet pysty- ja maalahopuuta



ETELÄRINTEEN KASVILLISUUS

Kasvillisuus		Puut ja pensaat
Aholeinikki	Metsäkurjepolvi	Haapa
Ahomansikka	Metsäorvokki	Kataja
Ahomatara	Mustakonnanmarja	Kuusi
Häränsilmä	Mustikka	Lehtokuusama
Keltamatara	Nurmilaukka	Pihlaja
Kevätesikko	Nuokkuhelmikkä	Pähkinäpensas
Kevätleinikki	Pietäryrtti	Ruusu (Rosa sp.)
Kevätpiippo	Puolukka	Taikinanmarja
Kielo	Poimulehti (Alchemilla sp.)	Tuomi
Kurjenkello	Päivänkakkara	Vaahtera
Lehtonurmikka	Rantahirvenjuuri	
Lehto-orvokki	Sarjakeltano	
Lillukka	Sikoangervo	
Metsäapila	Sinivuokko	
Metsäkastikka	Valkovuokko	

Kuviolla kasvaa mm. häränsilmää ja nurmilaukkaa. Häränsilmän keltainen mykerökukka aukeaa kesä-heinäkuussa. Häränsilmä on vaateliaanpuoleinen, kuivien harjunnrinteiden ja törmäniittyjen kasvi joka kärsii puuston tihentymisestä. Nurmilaukka on muinaisten merenkulkijoiden tuliainen ja se luokitellaankin Suomessa muinaistulokkaaksi. Nurmilaukka on vähään tyytyvänä rinneittäjen, lehtipuumetsiköiden ja kyläkallioiden kasvi.



3.7 RINNENIITTY, 0,015 HA

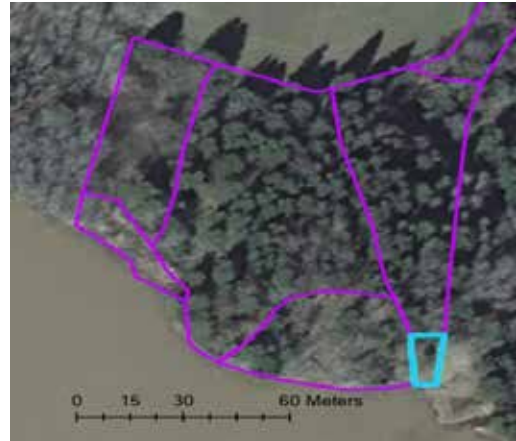
Jyrkässä etelärinteessä suojelualueen itärajalla on kapea niittykuvio. Kuvio jatkuu rajan yli toiselle kiinteistölle, jossa niittylajisto on edustavampaa. Inventoinnissa tarkkaa tilarajaa oli vaikea määrittää, joten rinneniihty on tutkittu kokonaisuutena.

Alue on säilynyt avoimena jyrkkyyden, paahteisuuden sekä todennäköisesti myös peurojen aiheuttaman kulutuksen ja kasvillisuuden häirinnän vuoksi.

Kasvillisuus vaihtuu ylärinteen kuivasta niitystä alarinteen tuoreeseen niittyy. Ylärinteessä kasvaa vanha mänty ja alarinteessä on muutama varttuneempi jalava, jotka ovat alkaneet tuottaa siemeniä ja niityn yläosaan on alkanut kasvaa nuorten jalavien taimia. Lisäksi alarinteessä on joitakin harmaaleppiä ja muutamain paikoin taikinanmarjaa. Rajalla kasvaa yksi pähkinäpensas. Peurat ovat vioittaneet lehtipuiden taimia.

Lajisto on monipuolista tuoreen ja kuivan niityn lajistoa. Huomionarvoisia lajeja ovat ahdekaunokki, aholeinikki, hakarasara, keltamata, kevätesikko, lehto-orvokki, maarianverijuuri, mäkikaura, pölkkyruoho, sikoangervo, syyälinnunherne ja rantahirvenjuuri. Rehevoitymisen merkkeinä on mm. koiranputkea ja vuohenputkea.

Vieraslajeista tavattiin yksi pensas tuomipihlajaa.



Hoitosuositus

Hoidon kannalta haaste on kuvion pienialaisuus, rinteiden jyrkkyys ja sen hankalakulkuisuus. Kohteen niittäminen ja niittojätteen kerääminen on työlästä ja työturvallisuuden vuoksi rinteellä olisi työskenneltävä valjaissa ja työparina, mikä lisää kustannuksia. Lisäksi matka kohteeseen autotieltä on pitkä.

Resurssien suureen tarpeeseen nähden tulisi pohtia koko niityn saamista mukaan hoitokohteeseen, mikäli niitty on jatkossakin tavoitteena. Vähimmillään kohde pidetään avoimena poistamalla lehtipuuvesakkoa. Ylärinteen jalavien taimet tulee myös poistaa, sillä kasvaessaan ne tuottavat kariketta ja supistavat ennestäänkin pienen kohteen pinta-alaa, vaikka eivät sijainnillaan rinteiden yläosassa aiheutakaan varjostusta. Tuomipihlaja poistetaan.

Rinneniihty on pysynyt avoimena jyrkkyyden, paahteisuuden ja peurojen vaikutuksesta. Toukokuussa (kuva vasemmalla) kasvillisuus on vielä matalaa, heinäkuussa (kuva oikealla) kasvillisuus on runsaimmillaan. Kookkain jalavista kasvaa lähellä rantaviivaa.



RINNENIITYN KASVILLISUUS

Kuviolla kasvaa mm. rantahirvenjuurta ja maarianverijuurta. Rantahirvenjuuri viihtyy lähinnä kuivahkoilla, kivikkoisilla lehtorinteillä ja mäillä. Se on hyötynyt ihmisen raivaustoiminnasta, metsälaitumien perustamisesta ja niit-
tytaloudesta. Maarianverijuuri on myös hyötynyt laidunnuksesta, ja hakamaiden ja niittyjen umpeenkasvaminen on lajin uhkana. Täysikasvuiset maarianveriju-
uret selviävät kilpailussa jotenkuten muille kookkaille ruohoille, mutta tiheän kas-
villisuuden varjossa siementaimet eivät idä tai kuolevat jo pieninä.

Kasvillisuus		Puut ja pensaat
Ahdekaunokki	Mäkikaura	Harmaaleppä
Aholeinikki	Mäkitervakko	Taikanamarja
Ahomansikka	Niittynurmikka	Tuomipihlaja
Ahomatara	Niittynätkelmä	Vuorijalava
Ahopukinjuuri	Nuokkuhelmikkä	(rajalla pähkinäpensas)
Hakarasara	Nurmirölli	
Keltamatara	Pietäryrtti	
Kevätesikko	Päivänkakkara	
Kevätleinikki	Pölkkyruoho	
Koiranheinä	Rantahirvenjuuri	
Koiranputki	Sinivuokko	
Kyläkellukka	Sikoangervo	
Lehto-orvokki	Syylälinnunherne	
Maarianverijuuri	Särmäkuisma	
Metsäapila	Vuohenputki	
Metsäkurjenpolvi		



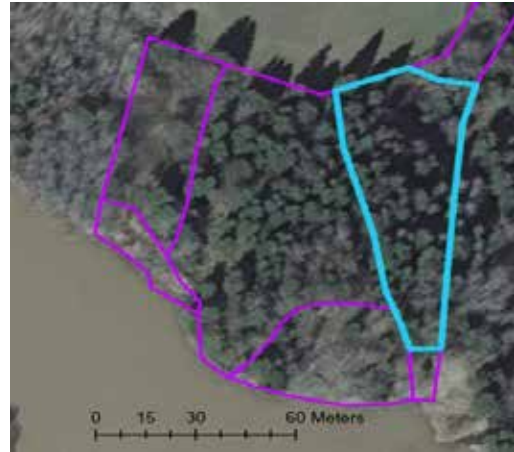
3.8 ITÄRINNE, 0,26 HA

Kuvio on itään viettävää, jyrkkäpiirteistä rinnelehtoa Myllyojan purolaaksossa. Kuvion pohjoisosassa on ollut maanvyörymä puron vanhan uoman/tulvauoman mutkassa. Meanderin keskellä on ryteikköistä tuomikasvustoa, ja sen reunoilta on rinteestä kaatunut suuria kuusia uoman päälle. Muuten rinne on tasaisen jyrkästi puroa kohti viettävää.

Puusto on kuusivaltaista, monikerroksellista ja eri-ikäistä. Lehtipuustoa on enemmän kuvion pohjoisosassa, jossa puusto on väljempää. Lehtipuut ovat pääosin välipuu- ja alikasvoskokoista, mutta kookkaitakin koivuja esiintyy. Kuvion eteläosa on paikoitellen lähes puhdasta, tiheää eri-ikäistä kuusikkoa. Pensaskerroksessa kasvaa taikinanmarjaa ja lehtokuusamaa, pähkinäpensaalla taimia on siellä täällä.

Kuollutta puuta on kohtalaisesti pysty- ja maapuuna. Runsaimmin lahoppuuta on maanvyörymän rinteillä. Kuvion eteläosassa on kuivuneita kuusia. Kuusen lisäksi kuollutta puuta on muodostunut myös koivusta, raidasta ja tuomesta.

Kasvillisuus vaihtelee valo-olosuhteiden mukaan. Itään avautuva rinne on muutenkin varjainen, ja varjoisuutta vahvistaa tiheä kuusikasvusto. Pohjoisosassa valoisuutta on enemmän ja se näkyy kenttäkerroksen kasvillisuuden monipuolisuutena, mm. tuoreen



lehdon ilmentäjälajia mustakonnanmarjaa on siellä runsaasti.

Vieraslajeja ei tavattu.

Hoitosuositus

Alikasvoksen ja välikerroksen (läpimitta alle 20 cm) kuusia poistetaan valoisuuden lisäämiseksi, lehtipuuosuuden kasvattamiseksi ja lehtipuuston järeyttämiseksi sekä karikkeen happaman vaikutuksen vähentämiseksi. Kuvi- on keskiosassa olevaa pientä aukkoa vahvistetaan poistamalla/kaulaamalla isoja kuusia. Oksamassa pyritään keräämään kasoihin, rungot jätetään maapuiksi.



Kuusi hallitsee länsirinteen puustossa, näkymä etelän suuntaan.

ITÄRINTEEN KASVILLISUUS

Kasvillisuus	Puut ja pensaat
Ahomatara	Haapa
Hiirenporras	Kuusi
Jänönsalaatti	Lehtokuusama
Kielo	Mänty
Käenkaali	Pihlaja
Lehtonurmikka	Pähkinäpensas (taimia)
Lillukka	Raita
Metsäalvejuuri	Rauduskoivu
Metsäkastikka	Taikinanmarja
Metsäorvokki	Vaahtera
Mustakonnenmarja	
Mustikka	
Puna-ailakki	
Puolukka	
Rönsyleinikki	
Sinivuokko	
Sormisara	
Valkovuokko	

Vas. Kuvion pohjoisosassa on maanvyörymä vanhassa puron meanderinmutkassa. Näkymä itärinteeltä kohti Myllyojan uomaa.

Oik. Kuvion eteläosan puusto on tiheää ja paikoin lähes puhdasta kuusikkoa.

Kuviolla kasvaa mm. mustakonnenmarjaa, lillukkaa, hiirenporrasta ja jänönsalaattia. Jänönsalaatti on vaatelas lehtolaji, jota kasvaa lehtojen, lehtokorpien ja kallionseinien varjoissa.



3.9 KOILLISOSA, 0,07 HA

Suojelualueen koillisosassa, pellon ja puron välissä on jyrkkä ja kapea rinnekuvio. Suojelualue yltää Myllyjoaan asti vain tällä kuviolla. Rinne putoaa paikoin pystysuorasti puroon.

Puusto on lehtipuuvaltaista, pääosin melko nuorta ja tiheää. Alarinteessä on vanhempaa puustoa ja mm. järeitä kuusia. Kuvion poikki on aiemmin kulkenut sähkölinja, joka on alkanut kasvamaan lehtipuustoa. Maapuina on järeitä runkoja.

Kasvillisuus on tuoreen lehdon lajistoa, mm. jänönsalaattia, mustakonnanmarjaa ja nuokkuhelmikkää. Lisäksi ylärinteessä pellon reunalla tavattiin myös valoisan niityn lajeja, kuten kurjenkelloa.

Vieraslajeista tavattiin terttuseljaa poistetun sähkölinjan aukossa.



Hoitosuositus

Terttuselja poistetaan, muuten annetaan kehittyä luonnontilaisena. Kuusen poistoa ei kannata tehdä jyrkän rinteiden aiheuttaman eroosioriskin ja työn toteutuksen hankaluuden vuoksi. Lisäksi alueella on hyvä olla kohteita, joilla voidaan seurata sukkession luontaisia prosesseja.



KOILLISOSAN KASVILLISUUS

Kasvillisuus	Puut ja pensaat
Jänönsalaatti	Haapa
Kielo	Kuusi
Kurjenkello	Lehtokuusama
Kyläkellukka	Pihlaja
Käenkaali	Raita
Lehtonurmikka	Rauduskoivu
Lillukka	Ruusu (Rosa sp.)
Metsäalvejuuri	Taikanmarja
Metsäkastikka	Terttuselja
Metsäkorte	Tuomi
Metsäkurjenpolvi	Vaahtera
Mustakönnänmarja	
Nokkonen	
Nuokkuhelmikkä	
Punakoiso	
Rönsyleinikki	
Sinivuokko	
Syylälinnunherne	
Valkovuokko	
Vuohenputki	

Vas. Koillisosassa on monipuolista lehtipuustoa, jonka seassa kasvaa harvakseltaan kuusta. Näkymä kuviolle suojelualueen pohjoispuolella olevan pellon yli. Oik. ylh. Poistetun sähkölinjan aukko on kasvamassa umpeen.

Oik. alh. Koillisosan rinne putoaa jyrkästi puroon.



4.1 HOIDON JA KUNNOSTUKSEN TAVOITTEET

Juntolan luonnonsuojelualueella tehtävien kunnostus- ja hoitotoiden tavoitteena on parantaa alueen lehto- ja niittylajiston tilaa. Kuusta poistamalla lisätään kasvutilaa ja parannetaan valo-olosuhteita sekä vähennetään kuusten happamoittavaa vaikutusta. Puuston rakennetta ohjataan niin, että lehtipuiden osuus puustossa kasvaa ja lehtipuut järeytyvät. Samalla lisätään kuusilahoppuun määrää ja mahdollistetaan lehtilahoppuuston syntymistä alueelle pitkällä tähtäimellä. Haapoja ei jatkossa pyritä poistamaan lukuun ottamatta etelärinteiden aluetta, jossa haavan vesakkoa pyritään pitämään kurissa raivauksilla.

Etelärinteiden rinneniitty ja kuivan lehdon alue pidetään osittain avoimena poistamalla lehtipuuvesakkoa ja tukemalla luontaisia tekijöitä, kuten avoimuutta ja paahteisuutta, jotka pitävät aluetta avoimena. Resurssisystä niittykuviolla ei aloiteta jatkuvaa niittohoitoa, sillä hyvin pienialaisella ja vaikeakulkuisella rinteellä niitto veisi kohtuuttomasti resursseja tuloksiin ja vaikutuksiin nähden. Mikäli niittylajiston säilymistä halutaan priorisoida, tulisi niittohoito kohdistaa koko niittyalueelle eli myös naapurikiinteistö tulisi saada kokonaisuuteen mukaan.

Vieraslajit pyritään hävittämään alueelta kokonaan. Alueelle ei ohjata virkistyskäyttöä alueen vaikeakulkuisuuden, pienialaisuuden ja kulumisherkkyyden vuoksi. Toimenpiteiden vaikuttavuutta pyritään seuraamaan säännöllisesti, jotta hoitotyötä voidaan ohjata vastaamaan tavoitteita.

4.2 POIKKEUSLUPA

Ennen tässä hoitosuunnitelmassa esitettyjen toimenpiteiden toteutusta on suojelualueen rauhoitusmääräysten nojalla haettava poikkeuslupa Varsinais-Suomen ELY-keskuksen luonnonsuojeluyksiköstä. ELY-keskuksen tarkastajiin on oltu yhteydessä suunnitelman laatimisen aikana ja keskusteltu toimenpiteiden tarpeellisuudesta. Poikkeusluvan liitteenä tulee olla tämä suunnitelma. Poikkeuslupa

voidaan tarvittaessa myöntää usealle vuodelle kerrallaan.

4.3 VIERASLAJIEN TORJUNTA

Alueella ei havaittu haitallisia vieraslajeja. Muista vieraslajeista tavattiin terttuseljaa ja tuomipihlajaa. Vieraslajit pyritään poistamaan koko alueelta, sillä ilman torjuntatoimia ne voivat vallata nopealla leviämiskyvyllään lehto- ja niittylajeilta elintilaa, kun hoitotoimien myötä avoimuutta ja valoisuutta alueella lisätään.

Terttuseljan ja tuomipihlajan yksilöitä on lähes koko alueella, mutta ne kasvavat vielä harvassa ja siksi torjuntaan kannattaa ryhtyä heti. Ne raivataan mahdollisuuksien mukaan 1-2 kertaa kasvukaudessa, myöhemmin riittää yksi kerta vuodessa. Kasvit näännytetään vähitellen ja vähintään estetään marjojen syntyminen. Raivausjäte voidaan jättää alueelle. Työtä helpottaa, jos ensimmäisellä kerralla vieraslajiyksilöt merkitään maastossa selvästi ja kasvupaikoista otetaan ylös koordinaatit. Seuraavan sivun hoitotoimenpiteiden kartassa on esitetty vieraslajien viitteellinen sijainti alueella.

4.4 KUUSTEN POISTO

Kuusten poistolla lisätään valoisuutta ja annetaan kasvutilaa vaateliaille lehtokasveille ja -pensaille sekä lehtipuustolle. Lisäksi vähennetään kuusen neulaskarikkeen happamoittavaa vaikutusta pintamaassa.

Kuusten poisto kohdistetaan pääasiassa alikasvokseen ja välipuukokoisiin, läpimitaltaan alle 20 cm mittaisiin kuusiin. Lisäksi vahvistetaan luontaisia lehtipuuaukkoja ja niissä valmiina olevaa lehtipuustoa poistamalla suuria kuusia joko kaulaamalla ja kuivattamalla ne vähitellen pystyyn tai kaatamalla ne maapuiksi.

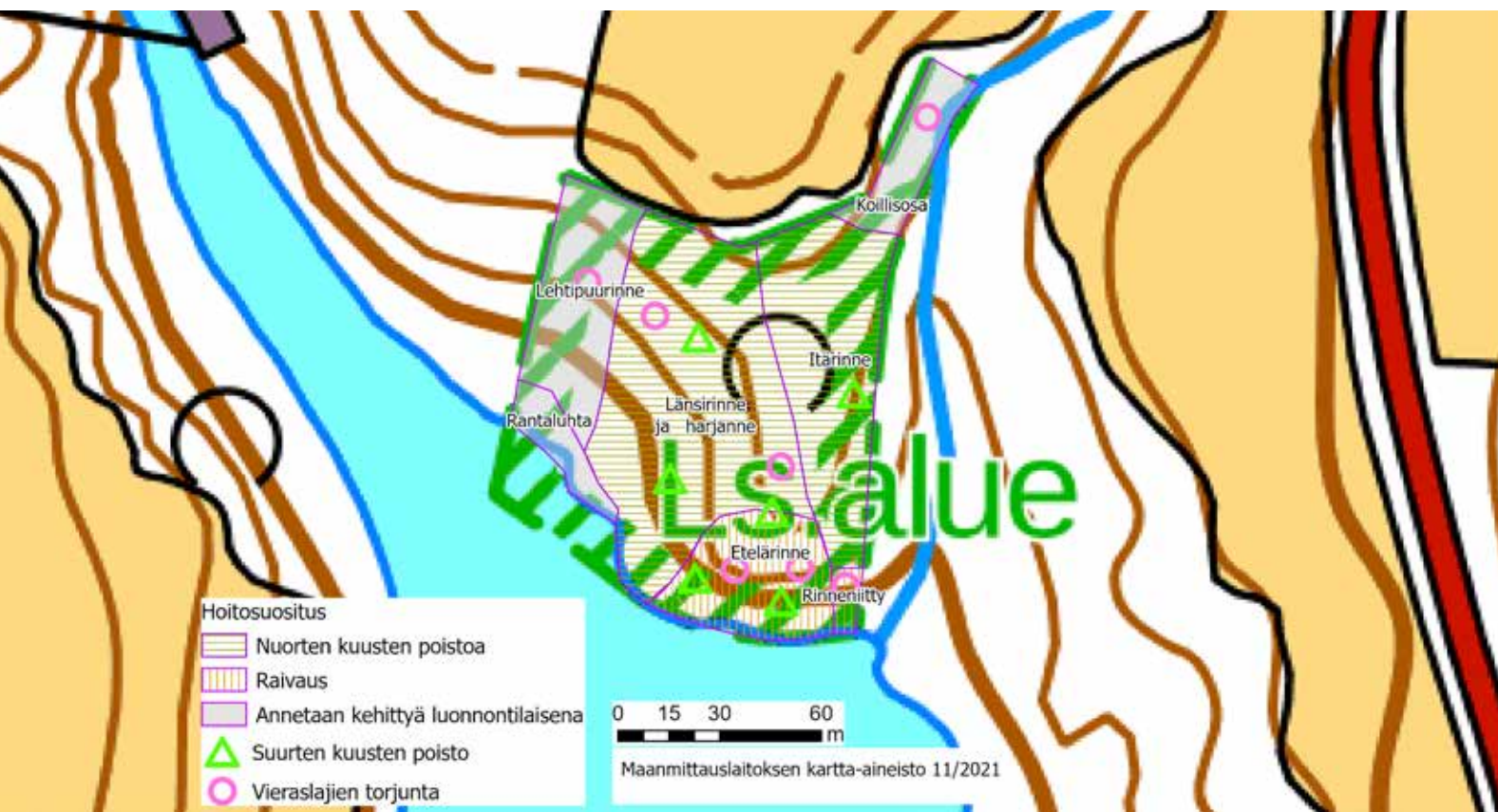
Nuorempien kuusten ja alikasvoskuusten poistoa tehdään kahdella kuviolla: Itärinne sekä Länsirinne ja harjanne. Poimintahakkuuta ei tehdä kaavamaisesti, vaan paikoin voidaan tehdä voimakkaampaa harvennusta, kun taas toisaalla tehdään yksittäisten puiden poistoa.

Itärinteeltä poistetaan yhteensä noin 30-40 välipuukokoista kuusta sekä suurin osa niitä pienemmistä alikasvoskuusista. Poimintaa kohdistetaan erityisesti itärinteen eteläosaan. Länsirinne ja harjanne -kuviolla välipuukokoisia kuusia on vähemmän ja poistotarve on noin 20-30 kuusta, tältä kuviolta poistetaan myös kaikki alikasvoskuuset.

Suurten kuusten poistoa on oheisessa kartassa esitetty ohjeellisesti kuuteen kohtaan alueella. Etelärinteen alaosaan yksittäiset suuret kuuset kaulataan ja jätetään pystyyn kuivumaan, samoin rinteen yläosaan ja harjanteen päältä poistetaan muutamia yksittäisiä kuusia kaatamalla ne maapuiksi. Länsirinne ja harjanne -kuviolla kuusia poistetaan kahdesta lehtipuuvaltaisemmasta kohdasta ja Itärinne-kuviolta yhdestä kohdasta. Kuusia

poistetaan yhdestä kohdasta kerrallaan muutamia kappaleita, korkeintaan viisi isoa kuusta. Hankalasti kaadettavat kuuset voidaan kaulata, mutta muuten kuuset pyritään kaatamaan nopeamman valo-olojen muutosvaikutuksen saamiseksi.

Osa kaadettavista puista katkaistaan korkeaan kantoon tekopötkelöiksi. Kaadetut puut karsitaan ja rungot jätetään pääasiassa maapuiksi. Alikasvos- ja oksamassa kerätään ja kuljetetaan alueelta pois. Sitä voidaan myös jättää alueelle vähempiarvoisiin kohtiin kasoihin maatumään, jos poiskuljettaminen on hankalaa. Järeistä kaulatuista rungoista syntyy pystylahopuuta, joka saa kaatua omia aikojaan.



Toimenpiteet tehdään jäätyneen maan aikana tai kun maa on riittävän kuivaa ja kantavaa kasvu-kauden ulkopuolella. Työt tehdään metsurityönä ja toteuttajalla tulee olla aikaisempaa kokemusta luonnonhoidollisesta puuston käsittelystä. Tarpeen mukaan voidaan alueelle tehdä myös poistettavien puiden leimaus tai muuta työnohjausta. Työssä varotaan erityisesti vahingoittamasta lehtipuustoa, lehtopensaita ja olemassa olevaa lahoppuustoa. Oksamassan kuljettamiseen voidaan käyttää metsätraktoria tai mönkijää kärryineen ja kulku keskitetään etukäteen suunnitelluille ajoille.

Toimenpiteiden ei arvioida heikentävän tai estävän liito-oravan mahdollista leviämistä alueelle, koska kuusia poistetaan vain osalla aluetta, poiminta tehdään vaihtelevasti ja suurista kuusista väljennettävät aukot ovat pienikokoisia. Kuuset, joissa on mahdollisia oravan risupesäitä, pyritään säästämään, koska liito-orava voi käyttää niitä pesänään tai levähdyspaikkanaan.

4.5 LEHTIPUUVESAKON RAIVAUS

Lehtipuuvesakon raivauksella ylläpidetään ja parannetaan kuivan lehdon ja niittylajiston vaatimaa avoimuutta ja paahteisuutta. Raivausta tehdään kahdella kuviolla: Etelärinne ja Rinnenniitty. Samassa yhteydessä myös poistetaan harvakseltaan esiintyviä alikasvoskuusia.

Rinnenniityllä pyritään pitämään koko alue avoimena lehtipuuvesakosta. Ylärinteen jalavien taimet poistetaan myös, sillä kasvaessaan ne tuottavat kariketta ja supistavat ennestäänkin pienen kohteen pinta-alaa.

Etelärinteen valoisassa lehdossa raivaus ja pienikokoisen lehtipuuston harvennus kohdennetaan rinteen ylä- ja keskiosan valoisaan alueeseen, jossa kasvaa kuivan lehdon lajistoa. Raivausta tehdään ryhmittäin, jolloin osa nuorista lehtipuista jätetään kasvamaan ryhmiin ja osa taas poistetaan

kokonaan aukkoisuuden saamiseksi. Tällä tavalla uudelleenvesominen ei ole niin voimakasta, kuin jos koko alue raivattaisiin kerralla. Aukot valitaan niin, että ne hyödyttävät kuivan lehdon lajiston esiintymistä.

Raivausta tehdään joka toinen vuosi loppukesällä tai alkusyksyllä lintujen pesimäajan jälkeen, mutta kuitenkin niin, että lehtipuut ja lehtopensaat on hyvin tunnistettavissa. Raivauksessa säästetään lehtopensaita, kuten pähkinäpensasta ja taikinanmarjaa. Raivaustähteet kerätään ja kasataan kuvioiden reunoille kasvillisuudeltaan vähempiarvoiseen kohtaan. Kaikki lahoppuut säästetään, mutta liikkumisen helpottamiseksi ja työturvallisuuden takaamiseksi voidaan lahoppuiden runkoja katkaista tai siirrellä.

4.6 SEURANTA

Hoitotoimien vaikuttavuutta seurataan säännöllisesti aluksi kerran vuodessa tehtävällä käynnillä alueelle. Myöhemmin, kun alueen tila on vakiintunut kunnostustoimien jäljiltä, voidaan seurantakäyntejä harventaa.

Tiedot kerätään kuvioittain ja tallennetaan kumulatiivisesti, jotta kehitystä vuosien välillä voi seurata. Kerättäviä tietoja:

- Tehdyt toimenpiteet (menetelmät, ajankohta, toteuttaja, käytetyt resurssit)
- Lehtolajiston ja lehtipuuston kehitys
- Niittylajiston kehitys
- Vieraslajien esiintyminen
- Kuusen taimettuminen
- Lahoppuun määrä ja laatu
- Linnusto

Lisätietoa lehtojen hoidosta: [https://www.metsonpolku.fi/fi-FI/Metsaammattilaiselle/Elinymparistot/Lehdot\(38077\)](https://www.metsonpolku.fi/fi-FI/Metsaammattilaiselle/Elinymparistot/Lehdot(38077))

5

SUOSITUKSET SUOJELUALUEEN
HOITOO

Laajemman suojelukokonaisuuden muodostamiseksi tulisi aluetta pyrkiä laajentamaan naapuri-kiinteistöille. Suojelualan itäpuolella on uomaltaan lähes luonnontilainen Myllyojan purolaakso ja länsipuolella puustoltaan monipuolista rinnelehtoa, mm. järeitä haapoja. Alueet kuuluvat Paimion-jokilaakson Natura 2000 -alueeseen, joten suojelun toteutusta on perusteltua kiirehtiä.



Näkymä suojelualan rannasta Paimionjoelle etelän suuntaan.

JUNTOLAN LUONNONSUOJELUALUEEN LUONTOSELIVTYS JA HOI- TOSUUNNITELMAN PÄIVITYS

Juntolan luonnonsuojelualue on pinta-alaltaan 1,25 ha ja sen on lahjoittanut Paimion kaupungille Väinö ja Lempi Tulonen 11.5.1959. Lääninhallituksen päätöksellä n:o 463 26/5 1961 on tila kokonaan rauhoitettu luonnonsuojelualueena. Alue kuuluu myös Paimionjokilaakson Natura 2000 -alueeseen sekä Paimionjokilaakson valtakunnallisesti arvokkaaseen maisema-alueeseen.

